

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὀπτησίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριάρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΕΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :
 Ἐτησίαν . . . 8,—
 Ἐξάμηνος . . . 4,50
 Τρίμηνος . . . 2,50
 Ἄι συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

Ἐξωτερικοῦ :
 Ἐτησίαν φρ. χρ. 16,—
 Ἐξάμηνος > > 5,50
 Τρίμηνος > > 3,—

ἘΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ Τῶν 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ἘΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ἘΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20
 Φόλλα προηγουμένην ἔσθην, Α' καὶ Β' περιόδου
 τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριτείου ἀρ. 88, παρὰ τὸ Βαρβακίον

Περίοδος Β'.—Τόμος 16ος

Ἐν Ἀθήναις, 6 Ἰουνίου 1909

Ἔτος 31ον.—Ἀριθ. 37

Η ΜΙΚΡΗ ΜΑΥΡΗ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Α. ΛΑΤΟΥΣΧΗ]
 ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

— Ἀπίθε τὴν ὥρα τοῦ κοιμηάτου ὁ Ντα' Σαγκοῦ, τοῦ ἔκλεψαν τὸ ἱερὸν του φυλακτόν, τὴν δύναμίν του καὶ τὴν βασιλείαν του. Δὲν ἐπάρχει πλέον Ἀρχηγὸς-Βασιλεὺς! Δὲν ὑπάρχει πλέον λαὸς προστατευμένος καὶ ἐνδοξος!..

Ὁ Κασσούλας, ὁ μέγας Μάγος τοῦ Βασιλέως Ντα' Σαγκοῦ, τίθεται ἐπὶ κεφαλῆς τῆς «Αὔλης». Καθένας κρατεῖ τὸ ὄπλον του ἢ τὸ ὄργανόν του, ἐνῶ αἱ γυναῖκες συνοδεύουν τὴν κακοφωνίαν μὲ τὰς θρηνώδεις τῶν κραυγῶν. Τὰ παιδιά τῶν κρατοῦν ἀπὸ ἐν ραβδίον μὲ σφαῖραν καουτσούκ, μὲ τὸ ὁποῖον κτυποῦν ἀλύπητα μεγάλους παληοὺς τενεκέδες σκοριασμένους.

Ἡ συνοδεία διασχίζει οὕτω τὸ χωρίον. Ὅλοι οἱ κάτοικοι ἐξέρχονται ἐντρομοὶ ἀπὸ τὰς καλύβας τῶν.

Νὰ καὶ ἡ Λοῦ' Φατύ, ἡ τρυφερὰ φίλη τῆς Ὀ' Δάλιας, καθισμένη κατὰ γῆς μὲ τὰς ἀδελφάς της. ἀπέξω ἀπὸ τὴν καλύβην της. Σηκόνονται ὅλοι τρομαγμένοι ἐνῶ πλησιάζει ἡ πομπή.

Νὰ παρακάτω καὶ ὁ Γκα' Ντούρ. Μόνος, ὄρθιος, πονηρὸς, σαρκαστικὸς, προκλητικὸς.

— Ὠραία δουλειά, συλλογίζεται. Θὰ δικάσουν, θὰ καταδικάσουν, θὰ δέ-

σουν, θὰ βασανίσουν, θὰ σκοτώσουν.. Αὐτά, διὰ τὸ σκληρὴν ἀραπόπουλον, εἶνε διασκεδάσις...

— Ἀλλέ, συλλογίζονται οἱ ἄλλοι, ποία καταστροφή μᾶς φοβερίζει; Μήπως ὁ Λευκὸς Ἀρχηγός, ποῦ ἔφυγε μὲ ἀποστολὴν διὰ τοὺς Μπατεμπελέ, ἐγύρισε μὲ κακὰς εἰδήσεις; Ὅχι, δὲν εἶνε αὐτό. Διότι ὁ Μέγας Ἀρχηγός δὲν ἐγύρισε καὶ δὲν φαίνεται εἰς τὴν πομπήν... Ἀλλὰ ποῦ εἶνε ὁ βασιλεὺς; Καὶ διατί τὴν ἀντικαθιστᾷ ὁ Μπα' Μπουλό;

Ἀκούστε λοιπόν, ὀπήκοι τοῦ Ντα' Σαγκοῦ. Ἡ εἰδήσις εἶνε φοβερά καὶ κάποιος ἀπὸ σᾶς, — ἂν ὄχι πολλοί, κινδυνεύει.

Τὰ μάτια γουρλόγουν, ταῦτιά τεντώνονται... Καὶ ἀνατριχίλλες περιζώνουν τοὺς ακροατάς, ἀπὸ τὰ πόδια τῶν ἕως τὰ μαλλιά τῆς κεφαλῆς τῶν. Ὁ Κασσούλας ἀπλύνει τὰ χέρια διὰ νὰ σταματήσει τὴν πομπήν, καὶ νεύει εἰς τὰ ὄργανα νὰ παύσουν. Ἐξαπλύνεται

κάτω εἰς ἐνδειξὴν πένθους, σηκόνεται ἔπειτα, διηγείται μὲ θρηνώδη φωνὴν τὴν συμφορὰν καὶ ἀγγέλλει ὅτι θὰ συγκροτηθῇ μέγα Συμβούλιον.

— Εἰς τὴν τρίτην ἀτροφὴν τοῦ ἡλίου ὅλοι οἱ πολεμιστὰί πρέπει νὰ συναθροισθοῦν εἰς τὸ βασιλικὸν παλάτι, διὰ νὰποκρούσουν τὴν ἀναπόφρευκτον καταστροφὴν.

Τὸ χωρίον δλον κυριεύεται ὑπὸ πανικοῦ. Ἡ πομπή ἐκκινεῖ ὑπὸ τοὺς ἤχους τῶν τυμπάνων καὶ ὑπὸ τοὺς ὄψεις

θρηνοῦς τῶν γυναικῶν, καὶ ἀπέξω σχεδὸν ἀπὸ κάθε καλύβην, ἡ ἰδία σκηνὴ ἐπαναλαμβάνεται.

Τὰ παιδιά ἐκουρόσθησαν νὰ κτυποῦν τοὺς τενεκέδες· αἱ φωναὶ ἐβράγχισαν· τὰ στήθη ἐξητληθήσαν ἀπὸ τοὺς στεναγμούς. Καὶ ὅταν ἡ πομπὴ ἐπιστρέφῃ εἰς τὸ βασιλικὸν παλάτι, οἱ κρότοι της εἶνε πλέον τόσοσ ἀσθενεῖς, τὰ βήματά της τόσοσ ἀργὰ καὶ ἀθόρυβα, ὥστε δὲν ἐξυπνᾷ καὶ τὸν βασιλέα Ντα' Σαγκοῦ, ὁ ὁποῖος, μετὰ τὴν παροξυσμὸν τῆς ἀπελπισίας του, ἐβυθίσθη εἰς ὕπνον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'.

Ἡ δικαιοσύνη τῶν Μαύρων.

Ἀφῆκαν τὸν Ἀρχηγὸν Βασιλέα νὰ νηστεύῃ ὅλην τὴν νύκτα. Καὶ διὰ νὰ μὴ συνεδριάσουν τὰς θερμὰς ὥρας τῆς

«Ὁ Τζακ κοιμάται...»

«Ὁ Κασσούλας ἀπλύνει τὰ χέρια...» (Σελ. 221, στ. β')

ήμερας, έμαζεύθησαν από τὰ χαράγ-
ματα. Ο Κασσούλας έσκούντησε τὸν
Ντα΄Σαγκουί, ὁ ὁποῖος ἐξηκολούθει νὰ
μένῃ βυθισμένος εἰς λήθαργον. Ἦτο ἡ
ἐξάντησις, ἡ ὁποία διαδέχεται τὴν
παροξυσμὸν. Τὸν ἐσῆκωσαν σχεδὸν διὰ
τῆς βίας! καὶ τὸν ἐφόρεσαν τὴν χιτῶνα
μὲ τὸς δικεφάλους ὄφεις καὶ τὸς ἐλέ-
φαντας μὲ τὰς δύο προσβολίδας. Καὶ εἰς
τὰ χέρια του τοῦ ἔβαλαν ἕνα ξύλον,
χονδρὸν κάτω, λεπτὸν ἐπάνω, ὡς εἶδος
σκήπτρου.

Ἐμεινεν οὕτως ἀκίνητος, καθισμένος
εἰς σαμνὴν κατεσκευασμένην ἀπὸ τέσ-
σαρας κλαδῶν μπαμποῦ καὶ μίαν ψά-
θαν: ἦτο ὁ θρόνος του.

Ἐβῆσαν καὶ τὰ ἄλλα μέλη τῆς
Παλάβρας, δηλαδὴ τοῦ Συμβουλίου.

Ὁ Μπα΄Μπουλό, μὴ ἔχων τῆβεννον,
ἐξωγράφισεν ἐπὶ τοῦ στήθους του μὲ
κόκκινον χρῶμα ἕνα ἐλέφαντα, ἐμβλημα
ισχύος καὶ σοφίας. Ἡ οὐρὰ τοῦ ἐλέ-
φαντος ἐκρύπτετο εἰς τὴν μέσην του
ὑπὸ τὴν ζώνην μικρῆς φύστας ἀπὸ
τσόχαν, ἡ ὁποία εἰς τὴν καιρὸν τῆς
εἴχε τὸ χρῶμα τῆς φράουλας. (Ποῖος
εἰξεύρει ἀπὸ ποῦ τὴν εἶχεν ἀγοράσῃ,
εἰς τὸ Παρίσι, κάποιος ἐξερευνητῆς ἢ
ἀποικιακὸς πράκτωρ!...) Ἐτοποθετήθη
δεξιά τοῦ Ντα΄Σαγκουί, ἐν ᾧ ἀριστερᾷ
του ἐστέκετο ὁ πλέον εὐνοούμενος ἀπὸ
τοῦς υἱοῦς του, μὲ φουστανάκι καὶ αὐ-
τὸς καὶ μ' ἕνα πελώριον βαρέλι κρε-
μασμένον μὲ λωρίδα ἀπὸ τὴν λαϊμὸν του.
Οἱ ἄλλοι πολεμισταί, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶ-
χαν τόσο ἐπισημοὺς περιβολάς, κατα-
σκεύασαν τοιαύτας ἀπὸ... κόκκινον
χρῶμα. Παντοειδῆς ζωγραφίαι ἐκάλυ-
πτον τὴν ράχιν των, τὰ στήθη των, τοὺς
βραχίονάς των καὶ τὰς κνήμας των.

Ἄλλοι εἶχον στιγματισθῆ, μὲ ζωα προ-
πάντων, παράξενα καὶ φανταστικά.
Ἐπειδὴ τὸ βασιλικὸν παλάτι εἶχε
πολλὰ ἀνοίγματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὁ ἡ-
λιος ἐτόξευεν ἀμείλικτος, τέσσαρες πολε-
μισταὶ ἔφεραν κ' ἐκράτησαν ἐπάνω ἀπὸ
τὰς κεφαλὰς τοῦ Βασιλέως, τοῦ Δια-
δόχου του καὶ τοῦ Μπα΄Μπουλό ἐν εἶ-
δος οὐρανίας, ἀπῆλθον ἀπὸ τέσ-
σαρα χονδρὰ καλαμὰ καὶ ἀπὸ τεμάχιον
ὕψισματος.

Παρὰ τοὺς κόδας τοῦ Βασιλέως ἐ-
κάθησαν σκλάβοι, διὰ νὰ διώχνουν τὴς
μύγας μὲ ριπίδια, κατεσκευασμένα ἀπὸ
μεγάλα φύλλα συνδεδεμένα διὰ τῶν μί-
σχων των. Τέλος εἰς τὸ μέσον, δύο μέ-
τρα μακρὰν τοῦ σκεπτοῦ ὀμβλίου, ἐστέ-
κοντο καμνιά δεκαεὶ μουσικοί, οἱ ὁποῖοι
δὲν εἶχαν δικαίωμα νὰ λάβουν μέρος
εἰς τὴν συζήτησιν. Ἄλλὰ μόνον τὸ κα-
θῆκον νὰ παίζου ὑστερ' ἀπὸ κάθε ἀγό-
ρευσιν, ἐνῶ τὰ μέλη τοῦ Συμβουλίου,
διὰ νὰ ἐμπνέωνται εἰς τὰς κρίσεις καὶ
τὰς ἀποφάσεις των, θάδεϊάζαν τὸ με-
γάλο βαρέλι μὲ τὴν ραχὴν.

— Ἄρχεται ἡ συνεδρίασις! φωνάζει
ἐν ὀνόματι τοῦ σαστισμένου Βασιλέως ὁ
Μπα΄Μπουλό, ὁ ὁποῖος γίνεται συγχρό-
νως δικηγόρος καὶ αὐτοῦ καὶ τῆς φυλῆς.
— Πρέπει μὲ κάθε θυσίαν νὰ ναγκαλύψω-
μεν τὸν ἔνοχον ἢ τοὺς ἐνόχους, νὰ τοὺς
τιμωρήσωμεν αὐστηρῶς καὶ νὰ πάρω-
μεν ὅπισω τὸ πολῦτιμον φυλακτὸν μας.

Καθὼς ὀμιλεῖ καὶ κινεῖται ὁ Μπα΄-
Μπουλό, ὁ ἰδρῶς ρέει ἀπὸ τὸ μέτωπόν
του, πίπτει εἰς τὸ στήθος του, καί...
ξεδάφει τὸν ἐλέφαντά του. Τοῦτο βλέ-
πων ὁ υἱὸς τοῦ Βασιλέως, σηκώνεται,
ἀφίνει τὸ βαρέλι τοῦ χάρου, καὶ διακῶ-
πτων τῷ λέγει:

— Σταμάτησε, Μεγάλε Μπα΄Μπουλό,
ὑπερέβης Μάγε τοῦ πατρός μου καὶ τῆς
φυλῆς μου. Διότι ἡ καρδιά του 'ματώ-
νει ὅπως τὸ στήθος του καὶ βλέπομεν
σταλαγματιᾶς ἀπὸ αἷμα νὰ σοῦ λερώουν
τὸ ἐπίσημον ἐνδύμα.

Ὁ Μπα΄Μπουλό, ἡ μητέρα κοιλάρια
τοῦ ὁποῖου ἐσχημάτιζεν εἰς τὸ τσάχινον
φουστανάκι, τὸ πρῶνιν χρώματος φράου-
λας, μίαν προέξοχον ἀρκετὰ μεγάλην,
μὲ ἀδύλακας εἰς καθὲν πλευράν, εἶδε τὸ
φόρεμά του τὸ 'καλόιν' νὰ κοκκινωβά-
φεται ὅπως τὰς ἡμέρας τῶν αἱματηρῶν
μαχῶν.

— Οἱ λεκίδες αὐτοὶ εἶνε κακὸς οἰω-
νός! εἶπε. Διὰ νὰ τὸν διώξωμεν, ἄς πο-
τίσωμεν τὸ φόρεμα καὶ ἄς ποτισθῶμεν
καὶ ἡμεῖς μὲ ὕγρον εὐλογημένον!

Οἱ σύμβουλοι εὐρέθησαν σύμφωνοι.
Ἰπὸ τοῦς ἦχους τῆς μουσικῆς καὶ εἰς
ὑγιάν τοῦ Βασιλέως, ἐσχημάτισαν πρό-
χειρα κύπελλα μὲ τὰς παλάμας τῶν
δύο χειρῶν των, εἰς τὰ ὁποῖα ἐδέχθησαν
τὸ εὐλογημένον ὕγρον.

Ἐπειτα ὀμίλησαν ὅλοι μὲ τὴν σει-
ράν των καὶ ἀνεκρίθησαν ἀμοιβαίως.
Τίποτε δὲν εἶχαν ἰδεῖ, τίποτε δὲν εἶχαν
ἀκούσει. Οὕτε πρὸ τῆς νυκτός, οὕτε τὴν
νύκτα ἐκείνην, οὕτε τὴν ἐπομένην τοῦ
ἐγκλήματος.

— Τὴν ὥραν τῆς λιτανείας; ἠρώτη-
σεν ὁ Μάγος.

— Τίποτε, ἀπεκρίθη ἐν χορῷ τὸ
Συμβούλιον.

— Ὅλοι ἦσαν φοβισμένοι, εἶπε κά-
ποιος.

— Τουλάχιστον, σχεδὸν ὅλοι, εἶπεν
ἄλλος.

— Ποῖος λοιπὸν δὲν ἦτο;

— Ἐνας μόνος!

— Ποῖος; ἠρώτησεν ὁ Μπα΄Μπουλό.

— Ἄπ' αὐτὸν ὅλα μπορεῖ κανεὶς νὰ
τὰ περιμένῃ!

— Τὸν ὄματι σου λέγω! εἶπεν ἐπι-
τακτικῶς ὁ Μπα΄Μπουλό.

Κανεὶς δὲν ἐτολμοῦσε νὰ τὸ φανε-
ρώσῃ. Ὅλοι ἐφοβῶντο τὸν Γκα΄Ντούρ.

— Εἶχεν ὕψος περιφρονητικόν, αὐ-
θάδικον, καὶ ἐφαίνετο πῶς κατὰ ξέρε...
εἶπε τρίτος.

— Ναι, ἐφαίνετο σὰ νὰ τὰ ἤξευρῶν
ὅλα, εἶπεν ἕνας πολεμιστῆς.

— Διὰ τὸν Γκα΄Ντούρ μήπως λέτε;
ἠρώτησεν ὁ Μάγος τοῦ Βασιλέως.

— Πόλλοι ἀπὸ τοὺς Συμβούλους ἔκα-
μαν νεῦμα ἐπιβεβαιωτικόν.

— Μὰ πῶς μπορεῖ νὰ ξεύρῃ αὐτὸς,
ἐκτὸς ἄν...

— Ἄκριθῶς!... ἐφώνησαν ὁμοθυμῶς
ὅλα τὰ μέλη τοῦ Συμβουλίου.

— Συγκεφαλαίωνα! εἶπεν ὁ Μπα΄-
Μπουλό, ἀφοῦ ἐξέφρασε καθεὶς τὴν γνώ-
μην του περὶ τοῦ κατηγορουμένου. Ὅ-
λοι ἀγνοοῦσαν, ὅλοι ἐθρηνοῦσαν—ἐκτὸς
τοῦ Γκα΄Ντούρ. Καὶ κανένας ἄλλος
εἰς τὴν φυλὴν μας δὲν ἔχει τὴν φιλο-
δοξίαν, τὸ θράσος καὶ τὸ μῖσος τοῦ
Γκα΄Ντούρ. Ὑστερ' ἀπὸ ὅλ' αὐτά,
ποῖος εἶνε ὁ πιθανώτερος ἔνοχος;

— Φέρετέ τον ἐδῶ, εἶπεν ὁ Βασιλεὺς,
ὁ ὁποῖος εἰς τὴν ιδέαν νὰ τιμωρήσῃ τὴν
ἐνοχον καὶ νὰ ναγκατήσῃ τὸ σουλκτὸν του,
ἐκανεύρισε τὴν δόνησιν νὰ ὀμιλῇ.
Δύο πολεμισταὶ ἀπεσπάσθησαν ἀπὸ
τὸν ὄμιλον, διέσχισαν τὸ χωρίον καὶ
ἔφρασαν εἰς τὴν καλύβην τοῦ Γκα΄Ντούρ.
Δὲν ἦτο ἐκεῖ. Τὸν ἐζήτησαν παντοῦ.
Καὶ μόνον ἐνῶ ἐπέστρεφον εἰς τὸ Συμ-
βούλιον, τὸν συνήτησαν νὰ τριγυρίζῃ
ἀπίξω ἀπὸ τὸ βασιλικὸν παλάτι. Ἐκρυ-
φάκουε προσπαθῶν νὰ μάθῃ τίποτε νέον,
ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωνε.

Ὅταν εἶδε τοὺς πολεμιστάς, προσ-
εκοιτῆθη ὅτι ἀπήγγαιεν εἰς τὴν δουλειάν
του. Κ' ἐκεῖνοι κατ' ἀρχὰς προσεκοιτή-
θησαν ὅτι δὲν τὸν εἶδαν' ἔπειτα ὁμοῦ
τοῦ ἐφώνησαν ἀπὸ μακρὰν:
— Σὲ γυρεύουμε, Γκα΄Ντούρ, γιὰ
νὰ ἔλθῃς εἰς τὴν Παλάβρα.

— Ἐγὼ; εἶπε διόλου ἐκπληκτος:
διότι αὐτὴ ἡ τιμὴ τῷ ἐφαίνετο φυσι-
κωτάτη.

— Ἐσὺ, μάλιστα.

— Μὰ δὲν ἔχω φόρεμα κατάλληλο,
οὔτε εἶμαι βαμμένος. Μοῦ δίνετε καιρὸ
νὰ στολίσω τὸ σῶμά μου μὲ ζωγραφίαι;

— Ἐλα ὅπως εἶσαι! δὲν σε θέλουν
οὔτε γιὰ τὰ στολίδια σου οὔτε γιὰ τὴς
ζωγραφίαις σου! σε θέλουν γιὰ σένα τὸν
ἴδιο.

Ὁ Γκα΄Ντούρ ἐκορδώθη, κολακευ-
θεὶς διὰ τὴν ιδέαν ποῦ εἶχε περὶ αὐτοῦ
ἡ Παλάβρα. Καὶ εἰσῆλθε, περιστοιχι-
ζόμενος ὑπὸ τῶν δύο σφύλων, μὲ τὴν
κεφαλὴν ὑψηλά, τὸ στήθος ἔξω, τὸ
σῶμα εὐθυτενές, τὸ ὕψος ἀλαζονικόν.

— Δούλε Γκα΄Ντούρ, τῆς φυλῆς
τῶν Μπαχίς Μπέ, ὑπῆκοε τοῦ Μεγάλου
Βασιλέως Ντα΄Σαγκουί, εἶπεν ὁ Κασ-
σούλας ἄμα ὁ σκλάβος εἰσῆλθεν εἰς τὴν
σκηνὴν τῆς Παλάβρας' στάσου ἔρθιος
ἐμπρὸς ἀπὸ τοὺς μουσικούς. καὶ ἀπο-
κρίσου εἰς τὰς ἐρωτήσεις μας: Ποῦ ἐ-
φέρασες τὴν χροσίνην νύκτα;

— Στὸ σάτι μου, ποῦ ἄλλοῦ; ἀπε-

κρίθη ὁ Γκα΄Ντούρ, μὲ κάποιαν ἐκπληξίν.

— Καὶ ποῖα ὦρα βγήκες;

— Δὲν βγήκα διόλου! ἔπεσα καὶ
σηκώθηκα μαζί μὲ τὸν ἥλιο.

— Φέμματα! ἀνέκραξεν ὁ Βασι-
λεὺς. Σὲ εἶδαν νὰ βγαίνης, νὰ ἔρχεσαι
στὸ παλάτι μου καὶ νὰ φεύγῃς κρυφά.

— Μήπως ἦταν μεθυσμένοι οἱ φρου-
ροὶ σου ποῦ τὰ εἶδαν αὐτά; ἐτόλμησε
νὰ ἐρωτήσῃ ὁ κατηγορούμενος.

Ὁ Βασιλεὺς ἐσηκώθη μανιώδης κ'
ἔκαμε νὰ κτυπήσῃ μὲ τὸ σκήπτρον του
τὸν αὐθάδη. Ὁ Γκα΄Ντούρ δὲν ἐκι-
νήθη.

— Ἄς μὴ παραφερώμεθα, Μεγάλε
Ντα΄Σαγκουί, εἶπεν ὁ Μπα΄Μπουλό,
καὶ ἄς ἀφίσωμεν καλλίτερα νὰ μᾶς
ἐμπνεύσουν οἱ πρόγονοί μας.

Καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Γκα΄-
Ντούρ, ὁ Μάγος ἐξηκολούθησε:

— Μπήκες κρυφὰ στὸ βασιλικὸ πα-
λάτι γὰ νὰ κλέψῃς τὸ θαυματουργὸ
φυλακτὸ τοῦ Βασιλέως μας. Τί τὸ
ἔκαμες; Τί τὸ θέλεις; Ποῖα προδοσία
ἐτοιμάζεις; Μὲ ποῖον ἐχθρὸν συνεννοεῖ-
σαι γιὰ νὰ ριξῇς τὴν βασιλέα καὶ νὰ
πάρῃς τὴ θέσι μας;

(Ἐπεται συνέχεια) ΦΑΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

“ΕΙΣ ΣΤΕΝΟΝ ΚΥΚΛΟΝ,”

Ἀγαπητοί μου,

ΠΡΟΧΘΕΣ, νεαρὸς ποι-
τῆς ἀνέγνωσεν ἕνα δρά-
μά του εἰς στενὸν κύ-
κλον φίλων καὶ συγγε-
νῶν. Προσκληθεὶς παρευ-
ρέθη κ' ἐγὼ εἰς τὸ φι-
λόθεον σαλόνι, ὅπου ἐ-
γενεῖ ἡ ἀνάγνωσις. Ἦτο
γεμάτον ἀπὸ κυρίας, κυ-
ρίους, νέους καὶ νεάνι-
δας. Εἰς τὴν ἀρχὴν προσεφέρθησαν
γλυκίσματα καὶ παγωτά. Οἱ προσκε-
κλημένοι εἶχαν σχηματισθῆ διαφόρους μι-
κροὺς ὀμίλους, ἄλλοι εἰς τὸν ἐξώστην,
ἄλλοι εἰς τὸν προθάλαμον, ἄλλοι εἰς
τὸ σαλόνι. Ἐφλωροῦσαν μὲ γέλια καὶ
δὲν ἐφαίνοντο νὰ ἔχουν καμμίαν διάθε-
σιν νὰ συμμαζεῦσθον διὰ νὰκούσουν τὸ
δράμα. Καὶ ὁσάκις τοῖς τὸ ὑπενομίμει
κανεὶς, ἀμέσως, χωρὶς νὰ θέλουν, ἐ-
σκυθρόπαζαν, ἐμόρραζαν, καί, ἂν δὲν
τοὺς ἤκουεν ὁ ποιητῆς, ἐμουρμούριζαν:

— Ὅχι ἀδελφέ!.. μὲ τέτοια ζῆστη!..
μαρτύριο θὰ εἶνε!..

Ὁ ποιητῆς, ἀνύποπτος ὀλωθεῖοῦ,
εἶχε ζετυλίξῃ τὸ χειρόγραφόν του εἰς
ἕνα τραπέζακι, κ' ἐκάθητο μὲ δύο-τρεῖς
φίλους του, τοὺς στενωτέρους, καπιζῶν
καὶ ἐκθέτων τὰς ἰδέας του περὶ θεά-
τρου. Κάθε τῶσον ἐφώνησε:

— Μὰ ὀφείτε λοιπὸν! Δάδετε τὰς

θεσεις σας! Εἶνε ὦρα νὰρχίσουμε!

Μερικοὶ ἐφαίνοντο πρόθυμοι κ' ἐκά-
θηντο. Οἱ περισσώτεροι ὁμοῦ ἔκαμναν
ἐπὶ δὲν ἀκούουν. Μὲ κάθε πρόβρασιν ἡ-
θελαν νὰναβάλουν ἕσφ τὸ δυνατὸν τὴν
ποιητῆς ἐπεκαλέσθη τὴν ἐπέμβασιν τῆς
οἰκοδοποίνης, ἡ ὁποία κατώρθωσε νὰ
περιμαζεῖσθῃ ἀπ' ὅλα τὰ μέρη καὶ νὰ
τοποθετήσῃ τοὺς προσκεκλημένους της.

Μετ' ὀλίγον ὁ «στενὸς κύκλος» ἐσχη-
ματίσθη πλατύτατος εἰς τὸ μέγαλον σα-
λόνι, καὶ ἡ ποιητῆς, περιττορῆς καὶ ἀ-
κτινοβόλος, ἠμύρρεσε νὰρχισῃ.

Αἱ πρῶται ἐκρηγαὶ τοῦ δράματος ἡ-
κούσθησαν μὲ προσοχὴν. Βαθμῶδεν ὁμοῦ
ἡ προσοχὴ τοῦ ἀκροατηρίου ἠλαττοῦτο.
Καὶ ἦλθε στιγμὴ, κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν
ἐπρόσεχε σχεδὸν κανεὶς. Ἄλλ' ὁ ποιη-
τῆς ἐξηκολούθει νὰναγινώσκῃ μ' ἐν-
θουσιασμὸν. Ὅπως οἱ ἄλλοι δὲν ἐπρό-
σεχαν εἰς τὸ δράμα του, ἄλλο τόσο
δὲν ἐπρόσεχε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν πλῆξιν,
τὴν ἀνίαν καὶ τὴν νύσταν τῶν ἀκροα-
τῶν του. Καμμία συνεννόησις μεταξὺ
ποιητοῦ καὶ ἀκροατηρίου. Κα' ὅσον και-
μικὸν ἦτο τὸ θέαμα τοῦ ποιητοῦ, μεγα-
λοφωνοῦτος πρὸς ὧτα μὴ ἀκούοντων,
ἄλλο τόσο ἦτο ἀστέιον καὶ τὸ θέαμα
τῶν νυσταλέων, τῶν χασμωμένων, τῶν
ἀγωνιῶντων ἐκείων ἀνθρώπων, οἱ ἐ-
ποιοὶ κατέβαλλον ὑπερανθρώπους προσ-
καθείας διὰ νὰ οὐάνωνται ἀγρυπνοῦν,
προσεκτικῶς καὶ εὐχαριστημένον!

Ἰπὸ τοιοῦτους ὄρους ἀνεγνώσθησαν
οἱ δύο πράξεις, καὶ ἐγενε διάλειμμα.
Τότε μ' ἐπλησίασε νεαρὰ δεσποινίς,
ἀπὸ τὰς ἀγαπητάς μας συνδρομητριάς,
καὶ μὲ ἠρώτησεν ἂν διασκαδάξω.

— Πόλῳ, τῆς εἶπα, διότι τὸ δράμα
εἶνε ὠραῖον! εἶπε;

— Ἐγὼ στενοχωροῦμαι φρικτὰ, μού
ἀπήνησε μὲ εἰλικρινείαν' εἶδα κ' ἔπαθα
νὰ μὴ ἀποκοιμηθῶ.

Μὰ πῶς αὐτό; δὲν σὰς ἐνδιαφέρουν
τὰ εὐμορφα ἔργα;

— Ὅχι δά... ἀλλὰ ξέρω κ' ἐγώ...
ἴς αὐτὸ δὲν ἐπρόσεξα. Ἐχασ' ἀπὸ τὴν
ἀρχὴν τὴ συνέχεια, καὶ δὲν μπορούσα νὰ
καταλάβω τίποτα κατόπι.

— Λάθος! ἔπρεπε νὰ προσέξετε ὁ-
λίγον εἰς τὴν ἀρχὴν, ὅπως ἐγὼ, καὶ θὰ
ἐβλέπατε πῶς θὰ ἐκινεῖτο ἀμέσως τὸ
ἐνδιαφέρον σας. Ὑστερα θὰ ἐπροσέ-
χατε καὶ χωρὶς νὰ θέλετε.

— Ἀλήθεια! ἀλλὰ ξέρετε, δὲν μπορῶ
νὰ προσέξω ποτὲ ὅταν διαβάζω. Εἶνε
τὸ φυσικὸ μου.

— Ἄφου τὸ ξεῦρετε αὐτό, γιατί νὰ
ἔλθετε;

— Μά... ἦμουν ὑποχρεωμένη.. Ὁ
Γιάγκος εἶνε τρίτος ξάδελφός μου...
εἰς «στενὸν κύκλον» βλέπετε...

Κ' ἐγέλασε χαριέστατα.

Ἐγέλασα κ' ἐγὼ, ἀλλ' ἐσυλλογί-

σθην ὅτι αὐτὸ ἴσα-ἴσα εἶνε τὸ λάθος.

Εἰς τὰναγνώσματα πηγαίνου, κατὰ κα-
θῆκον, καὶ ὅσοι δὲν ἠμποροῦν νὰ προ-
εἰδῶν ὅταν διαβάξῃ ὁ ἄλλος. Ἐπειδὴ
δὲ αὐτοὶ εἶνε καὶ οἱ περισσώτεροι, τὸ
διάβασμα καταντᾷ μαρτύριον κωμικο-
τραγικόν...

— Ὅσο συλλογίζομαι ὅτι εἶνε ἀκόμη
μία πράξις! ὑπέλαθεν ἡ νεάνις' σίγουρα
θὰ κοιμηθῶ,

— Δὲν φεύγετε μὲ τρόπο;

— Ἀδύνατο! πρέπει νὰ μείνω ὡς τὸ
τέλος διὰ τὰ συγχαρητήρια. Ἀλλὰ ξέ-
ρετε τί θὰ κάμω; Ὅα καθῆσω στὸ
μακαλόνι. Ἐτοί κ' ἔτσι, ἀφοῦ δὲν ἐ-
πρόσεξα εἰς τὰς δύο πράξεις, δὲν θὰ
καταλάβω γρὺ κ' ἀπὸ τὴν τρίτην.

Εἶπεν ὅτι ἐκαίμε. Καὶ κατὰ τὸ διά-
στημα τῆς τρίτης πράξεως, τὴν ἐβλεπα
εἰς τὸν ἐξώστην, ποτὲ νὰ συνομιλῇ μὲ
μίαν φίλην της, καθήμενὴν παρα τὴν
ἐξωστῶσθραν, καὶ ποτὲ νὰ ρεμβάζῃ κυ-
τάζουσα τὸν δυτικὸν ὀρίζοντα μὲ τὰ ὠ-
ραῖα χρώματα τοῦ δειλινῶ. Ἡ ἀνά-
γνωσις ἐτελείωσεν. Οἱ ἀκροαταὶ ἠγέρ-
θησαν μὲ χαρὰν καὶ ἀνακούφισιν, καὶ
περιστοιχίσαντες τὸν ποιητῆν, ἤρρισαν
νὰ τὸν συγχαίρου. Τότε μόνον ἀφῆκε
τὸν ἐξώστην καὶ ἡ φίλη μας, κ' ἐπλη-
σίασε τὸν ἐξάδελφόν της, τοῦ ὁποῖου
ἔβλησε καὶ τὰ δύο χέρια, λέγουσα μ'
ἐnthουσιασμὸν;

— Μπράβο, Γιάγκο!... ἔξοχο! θαυ-
μάσιο! Τὰ ἐγκάρδια συγχαρητήριά μου!

— Εὐχαριστῶ. Ἀγλαία, ἀπήνησε
συγκινημένος ὁ ποιητῆς. Μὰ δὲν μού
λές εἰλικρινῶς ποῖα πράξις σοῦ ἄρεσε
καλλίτερα;

Καὶ ἡ κατεργαροῦλα ἀδιστάκτως:

— Ἄ! ἡ τρίτη! ἡ τρίτη εἶνε ἀρι-
στούργημα!

— Αὐτὸ λέω κ' ἐγὼ! ἀπήνησε
μετριόφρωνος ὁ ποιητῆς.

— Ἐλα, ὀρεβουάρ! Καὶ καλὴ ἐπι-
τυχία εἰς τὸ θέατρο. Φεύγω τώρα, γιατί
εἶνε ἀργά.

Καὶ ἡ Ἀγλαία ἐτρέπη εἰς φυγὴν,
πολὺ φρονίμως, διότι ὁ ποιητῆς ἦτο
μάζετο νὰ τὴν ἀνακρίνῃ λεπτομερέ-
στερα...

Εἶνε περιττὸν νὰ σὰς εἶπω, ὅτι τὰ
ἐννέα δέκατα τῶν ἀκροατῶν συνεχάρη-
σαν τὸν ποιητῆν μὲ τὸν τρόπον τῆς Ἀ-
γλαίας. Τί τὰ θέλετε! Αὐτὸ γίνεται
πάντοτε, κατὰ κανόνα. Συμβουλεύω λοι-
πὸν πρῶτον τοὺς νεαροὺς ποιητάς νὰπο-
φεύγουν τὰναγνώσματα εἰς «στενὸν κύ-
κλον», τὰ ὁποῖα δὲν τοῖς χρησιμεύουν
εἰς τίποτε! καὶ δευτέρον τοὺς τυχρὸν
προσκαλουμένους νὰ μὴ πηγαίνου, ὅσα-
κις ἔχουν τὸ ἐλάττωμα τῆς Ἀγλαίας.

Διότι δὲν εἶνε σωστὸν, οὔτε εὐγενές, ὁ
ἄλλος νὰ διαβάξῃ τὸ δράμα του, καὶ
αὐτοῖ... νὰ τοῦ παίξου κωμῶδιαν.

Σὰς ἀσκάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

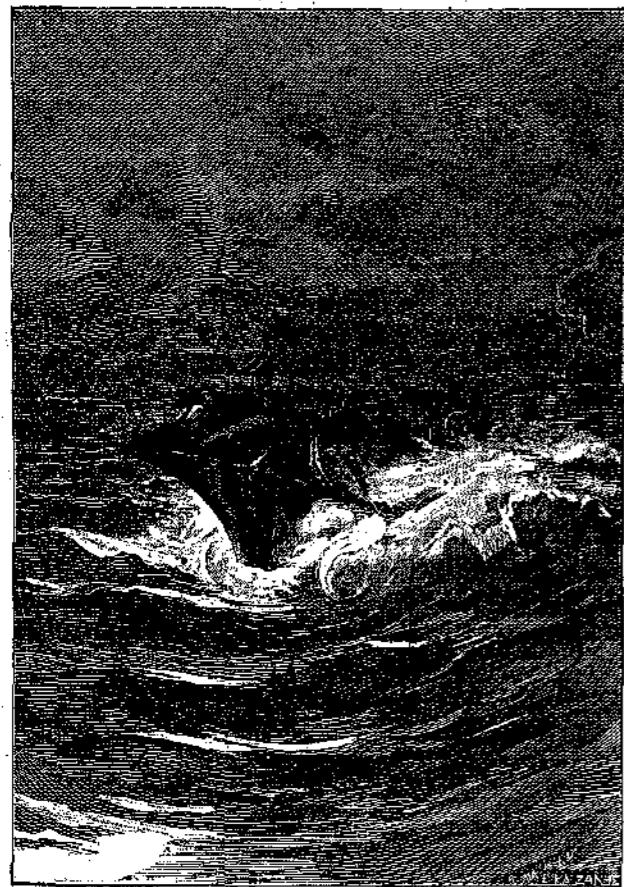
ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'

Η φωλιά του 'Αστού

Την έναύριον, όταν έσηκώθη από αρκετά βαρύν ύπνον, ή μηχανή δεν έκαμνε πλέον καμμίαν κίνησιν. Το ένέησα άμέσως: δεν έκυλιέτο επί ξηράς, δεν έπλεεν επί έπιφανείας ή ύποβρυχίως, δεν έπετούσεν εις τόν άέρα... Έπρεπε να συμπεράνω εκ τούτου, ότι ό έφευρέτης είχεν ήδη φθάσει εις τό μυστηριώδες του άσυλον, όπου ούδέποτε πρό αυτού άνθρώπινον έν είχε θέση τόν πόδα;

«Τά καταδρομικά τόν καταδιώκον με δλην την δύναμιν του άτμου.» (Σελ. 218, στ. α')

Τότε λοιπόν, αφού δεν είχεν άπαλαχθή της παρουσίας μου, τό μυστικόν του επιτέλους θα μοι άπεκαλύπτετο; Ίσως θα έξεπλήσαστό τις άκούων ότι έκοιμήθην τόσον βαθίως κατά τό ένάεριον τούτο ταξείδιον. Άλλά κ' έγώ ό ίδιος έξεπλήσθην, και ύποκτεύθην μήπως ό ύπνος αύτός έπροκλήθη σκοπίμως, δια της έπενεργείας κάποιου ναρκωτικού, αναμειχθέντος με τό τελειοταϊόν μου φαγητόν, επειδή ό κυβερνήτης του Τρόμου ήθελεν ούτω να μ' έμποδίση να γνωρίσω τό όρμητήριόν του. Τό μένον, τό όποϊόν είμπορώ να βε-

βαιώσω, είναι ότι ύπήρξε φοβερά ή έντόκωσίς μου τήν στιγμήν καθ' ήν ή μηχανή, άντί να παρασυρθή εις τήν δίτην τού καταρράκτου, άνωψόθη ύπό τήν ένέργειαν του κινητήρος της, ως πτηνόν, τού όποιου ένκινούντο αι μεγάλαί πτέρυγες με δύναμιν καταπληκτικήν!...

Τετραπλή λοιπόν ήτο ή θουμασία εκείνη συσκευή του Κοσμοκράτορος: ένήργει συγχρόνως ως αυτοκίνητον, ως πλοϊον, ως ύποβρύχιον και ως αερόπλοϊον. Γή, ύδωρ, άήρ' και εις τά τρία αυτά στοιχεϊα ήδύνατο να κινήται, και με ποϊαν δύναμιν, με ποϊαν ταχύτητα!... Όλίγαί στιγμαί τή ήρχοντο δια να έκτελή τας θουμασίας αυτας μεταμορφώσεϊς!...

Η ίδια μηχανή ήδύνατο να ενεργή τόσον διαφοροτρόπως και ύπήρξα μάρτυς αυτης τών μεταμορφώσεών της.

Άλλ' ό,τι ήγνώουν άκόμη και ό,τι πιθανώς θα έμάνθαν, ήτο τούτο: από ποϊαν πτηγην δύναμειος ήγίλει ή μηχανή, και ποιος ήτο επιτέλους ό μεγαλοφυής αυτης έφευρέτης, ό όποιος, αφού τήν κατεσκεύασεν εις τήν έντέλειαν, τήν διηύθυνε με τόσην δεξιάτητα και άφοβίαν;

Καθ' ήν στιγμήν ό Τρόμος ήπτατο άνωθεν τού καναδικού καταρράκτου, έγώ ιστάμην παρά τόν φεγγίτην του θαλαμίσκου μου. Η αίθρια εκείνη έσπέρα μοι επέτρεπε να παρατηρώ τήν διεύθυνσιν, τήν όποιαν ήκολούθει ό αεροναύτης Ίπτατο άνωθεν τού ποταμού και ύπερέβη τό Σουσιάνσιον - Μπριτζ, τρία μίλια μακράν του Horse-Shoe-Fall. Είς τό μέρος τούτο άρχίζουσι ταδιάβατα μέρη του Νιαγάρα, ό όποιος κάμπτεται δια να κυβή εις τήν λίμνην Οντάριο.

Άπό τού μέρους τούτου, μοι έφάνη ότι ή μηχανή έλάξευε προς ανατολάς. Ο κυβερνήτης έστέκετο πάντοτε εις τήν πρόμνην. Δεν τώ άπήθυνα πλέον ούτε λέξιν. Προς τί αφού ήμην βέβαιος ότι δεν θα μοι άπεκρίθητο;

Παρετήρησα τότε ότι ό Τρόμος έκυβερνάτο με καταπληκτικήν ευκολίαν. Όρισμένως - έλεγα, - και οι άέρινοι δρόμοι τώ ήσαν τόσον γνωστοί και οικείοι, όσον και οι θαλάσσιοι και οι γήϊνοι.

Πρό τοιούτων άποτελεσμάτων δεν ήτο πολύ δικολογημένη ή άπειρος άλαζονεία του αυτοκαλουμένου Κοσμοκράτορος!... Μήπως δεν ήτο κύριος μηχανής άνωτέρας, τελειότερας από έλας έλας κατεσκευαστέ ποτε χείρ άνθρώπου και έναντιον της όποιος ούδεν ήδύνατο οι άνθρωποι; Και μα τήν αλήθειαν, διατί να τήν κωλήση, διατί να δεχθή τά εκατομμύρια, τά όποια τώ προσεφέροντο; Ναί! τώρα εξηγουσα τήν άπόλυτον έμπιστοσύνην τήν όποιαν ό ύπεροχος πράγματι άνήρ έτρεφε προς εαυτόν, και ή όποια κατακρίζετο εις τήν φυσιογνωμίαν του, εις τό έξωτερικόν του έν γένει... Και έως που άρά γε θα τόν ώθει ή φιλοδοξία του, εάν, εξ αίτίας αυτης της ύπερβολής του, δεν μετεβάλλετο μίαν ήμέραν εις παραφροσύνην;...

Ηίστιαν ώραν μετά τήν άνωψοσιν τού Τρόμου, περιέπεσα, χωρίς να τό έννοήσω, εις πλήρη νάρκην. Έπαναλαμβάνω, ότι ή κατάσταση αυτη πρέπει να προσκλήθη από κάποιον ναρκωτικόν. Αναμφιβόλως, ό κυβερνήτης δεν ήθελε να με άφίση να ιδώ ποϊαν διεύθυνσιν θα έλάμβανε.

Εξηκολούθησεν άρά γε τήν πτήσιν του έναερίως, έπλευσεν επί θαλάσσης ή λίμνης, έτρεξεν επί της ξηράς; Άγνοώ έντελώς. Καμμία άνάμνησις δεν μοι άπέμεινεν εξ όσων συνέβησαν τήν νύκτα εκείνην τής 31 Ιουλίου προς τήν 1 Αυγούστου.

Και τώρα, ποία θα ήτο ή συνέχεια αυτης της περιουδείας, και προπάντων, εις ό,τι άφεώρα έμέ, ποία θα ήτο ή λύσις της;...

Είπα, ότι καθ' ήν στιγμήν ό παράδοξος ύπνος μου έληξεν, ό Τρόμος έφαίνετο διατελόν εις πλήρη άκίνησιν. Ούδεμία πλάνη ως προς τούτο! ύπό οϊανδήποτε μορφήν και άν ένκινείτο, άφεύκτως θάντελαμβανόμην τήν κίνησιν του, άκόμη και άν διέσχίζε τόν άέρα.

Όταν άφουκνίσθην, εύρέθην εις τόν θαλαμίσκον μου, όπου με είχαν κλείσει χωρίς να τό έννοήσω, όπως, άν ένθυμήσθε, και τήν πρώτην νύκτα, τήν όποιαν διήλθον επί τού Τρόμου, εις τά ύδατα της λίμνης Έβρίας.

Τό ζήτημα ήτο τώρα να μάθω άν θα μοι έπετρέπετο νάνέλθω εις τό καταστρωμα, αφού ή μηχανή είχε πλέον σταματήση.

Έδοκίμασα νανωψώσω τόν δισκον του φεγγίτου μου, άλλ' εις τήν ώθησιν άντίστη.

— Διάβολε! είπα κατ' έμαυτόν' μήπως δεν θα μου άποδοθή ή έλευθερία πρην να έκινήθω κάλιν ό Τρόμος, συνεχιζών τόν πλοΰν ή τήν πτήσιν του;

Μόνον, τώντι, ύπό τας δύστατάς συνθήκας ή φυγή μου καθίστατο άδύνατος.

Ευκόλως έννοείται ή άνοπομονησία μου, ή άνησυχία μου, αφού δεν ήξευρα πόσον καιρόν θα διήρκει ή επί της ξηράς αυτη στάθμευσις.

Άλλά δεν με άφισαν να περιμείνω πλέον του ένός τετάρτου της ώρας. Κρότος μετακινουμένων μοχλών έφθασεν εις τήν άκουήν μου. Ο δισκος άνωψόθη έξωθεν. Τό φως και ό άήρ εις ώρησαν συγχρόνως εις τόν θαλαμίσκον μου.

Μ' έν πήδημα εύρέθην έξω, επί τού καταστρώματος, εις τήν συνθήη μου θέσιν. Και εις μίαν στιγμήν, οι όφθαλμοί μου περιέτρεξαν όλον τόν όρίζοντα.

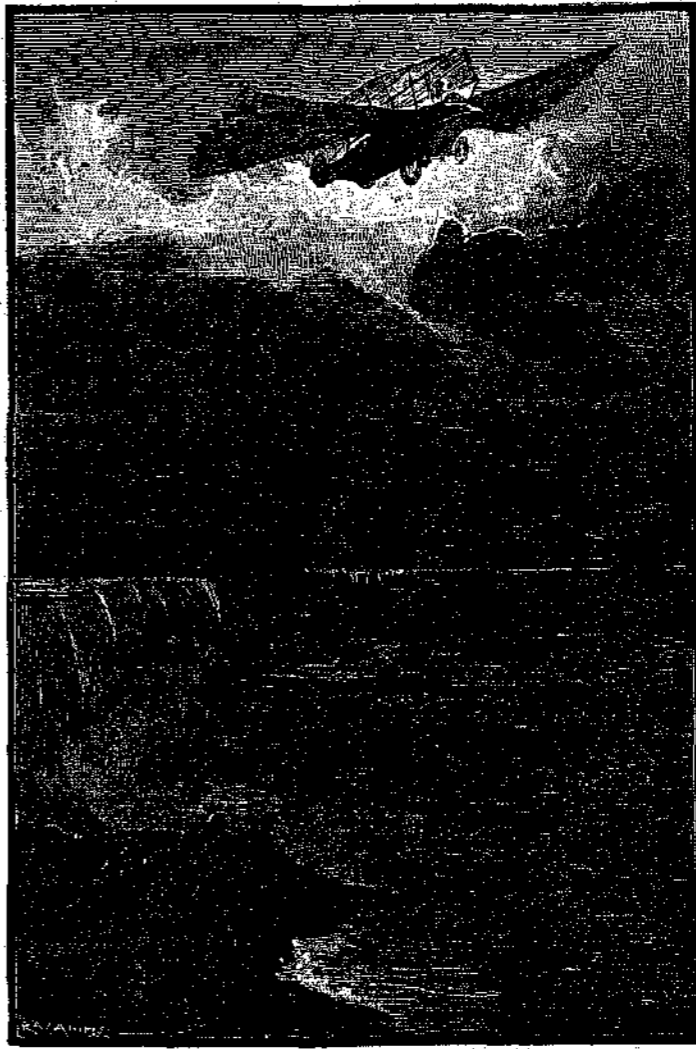
Ο Τρόμος, ως είχον ύποθέση, ανεπαύετο επί ξηράς, εις τό βάθος ένός φυσικού κίρκου, κυκλοτερούς περιόδου, τού όποιου ή περίμετρος ήτο δεκαπέντε έως δεκαοκτώ ποδών. Τάκης ύποκρίτης άμμου τόν εκάλυπτε καθ' όλην του τήν έκτασιν, όπου ούτε ίχνος χλόης ύπήρχε.

Ο κίρκος αύτός είχε σχήμα έλλείψεως σχεδόν κανονικής, της όποιος ή μεγάλη διάμετρος εξείνετο από βαρρά προς νότον. Περιετειχίετο δε από πλαίσιον βράχων, περι τού ύψους τών όποιων και τού σχήματος της κορυφογραμμής των δεν ήδυνάμην να κρίνω. Διότι άνωθέν μας ύπήρχον άτμοι πυκνότατοι, τούς όποιους αι άκτίνες του ήλιου δεν είχον διαλύσει άκόμη. Πλατείται ταινίαι τοιούτων άτμών εκρέμαντο, φθάνουσαι σχεδόν μέχρι τού άμμάδους εδάφους. Προφανώς ή ήμέρα εύρίσκετο άκόμη εις τας πρώτας της ώρας και ή όμίχλη αυτη δεν θα έβράδυσε να σκεδασθή.

Η θερμοκρασία του περιόδου μοι έφάνη αρκετά χαμηλή, σχεδόν ψυχρά, μολονότι εύρισκόμθα εις τήν πρώτην ήμέραν του Αυγούστου. Έκ τούτου συνεπέρανα ότι ό κίρκος εύρίσκετο εις κάποιαν ύψηλήν χώραν του Νέου Κόσμου... Ποϊαν; Άδύνατον να σχηματίσω εικασίαν τινά περι τούτου. Έν πάση περιπτώσει, όσον ταχεία και άν ήτο ή πτήσις του, τό αερόπλοϊον δεν θα είχε τόν άπαιτούμενον καιρόν να διασχίση τόν Άτλαντικόν ή τόν Ειρηνικόν, αφού από της αναχωρήσεώς μας εκ του Νιαγάρα

δεν είχον παρέλθη περισσότεροι τών δώδεκα ώρών. Τήν στιγμήν εκείνην, ό κυβερνήτης εξήρχετο από κάποιον κοίλωμα, πιθανώς από σπήλαιον ανοιγόμενον εις τήν βάση του περιόδου εκείνου, του όμιχλοσκεπούς.

Ένίοτε, έν τώ μέσω της όμίχλης, ένεφανίζοντο αι σιλουέτται μεγάλων πτη-

«Ο Τρόμος ήπτατο άνωθεν τού καταρράκτου...» (Σελ. 224, στ. β')

νών, τών όποιων οι όξεις κρωμοί διέκοπτον τήν βαθείαν σιγήν. Τίς οϊδε μήπως δεν τά είχε τρομάξη ή άφιξις του τέρατος εκείνου με τας κελωφίας πτέρυγας, προς τό όποϊον δεν θα ήδύναντο να συναγωνισθούν ούτε κατά τήν δύναμιν ούτε κατά τήν ταχύτητα!

Έδω λοιπόν, συνεπέρανα, ήτο καθ' όλα τά φαινόμενα τό κρησφύγετον του Κοσμοκράτορος, όπου ανεπαύετο κάθε φοράν που έτελείετο τό θαυμασίον του ταξείδιον... Ητο ή άποθήκη του αυτοκινήτου του, ό λιμνήν του πλοίου του και ή φωλιά της πτητικής του μηχανής. Σωστόν όρμητήριον. Και τώρα, ό Τρόμος έφησάχαζεν άκίνητος, εις τό

βάθος του μυστηριώδους τούτου κίρκου. Επιτέλους θα ήμπορούσα να τον έξετάσω, και μοι έφάνετο ότι δεν έσκέπτοντο να μ' έμποδίσουν. Η αλήθεια είναι, ότι ό κυβερνήτης δεν έφάνετο και τώρα άνησυχών δια τήν παρουσίαν μου περισσότερον από πρην. Οι δύο σύντροφοί του τόν έπλησίασαν. Δεν ήρησαν να εισέλθουν και οι τρεις εις τό σπήλαιον περι τού όποιου ώμίχλησα. Ηδύναμην λοιπόν να έξετάσω τήν μηχανήν, τουλάχιστον έξωτερικώς. Όσον δια τήν έσωτερικήν της διάταξιν, ήτο πιθανόν ότι θα περιωριζόμην εις εικασίας.

Τώντι, εκτός του δίσκου του θαλαμίσκου μου, οι άλλοι ήσαν κλειστοί, εις μίαν δ' έδοκίμασα να τούς ανοίξω. Μεθ' όλα ταύτα, τό σπουδαιότερον ίσως θα ήτο να μάθω ποϊαν κινήτηριον δύναμιν μεταχειρίζετο ό Τρόμος κατά τας πολλαπλάς του μεταμορφώσεϊς.

Η συσκευή είχεν, ως είπον και άλλοτε, σχήμα άτρακτοειδές, τό έμπροσθεν μέρος ήτο όξύτερον από τό έπισθεν' τό σκάφος της από άλουμίμιον, αι πτέρυγες από ούσιαν, της όποιος δεν ήδύναμην να προσδιορίσω τήν φύσιν. Ίσαστο επί τεσσάρων τροχών, διαμέτρου δύο ποδών, τούς όποιους περιέβαλον πυκνότητα καουτσούκ, φουσκωμένα με άέρα και έξασφαλίζοντα τήν όμαλότητα του τροχασμού και εις τήν μεγαλειότεραν ταχύτητα. Αι άκτίνες των έγινόντο όλον πλατύτεροι προς τά άκρα, φαίνεσαι δε ότι, όσάνεις ό Τρόμος

έκινείτο επί ή έντός του ύδατος, οι τροχοί έπετάχονεν τήν πορείαν του.

Άλλ' οι τροχοί δεν ήσαν ό κυριώτερος κινήτηρ. Τούτον άπετέλουν δύο στρόμβοι (τροχοί με καθέτους άξονας) συστήματος Πάρσον, τοκοθετημένοι κατά μήκος εκάστης πλευράς της τροπίδος. Κινούμενοι μετά μεγάλης ταχύτητος ύπό της μηχανής, προυάλουν τήν μετατόπισιν διασχίζοντες τό ύδωρ, φαίνεται δε ότι αυτοί οι ίδιοι έχρησιμοποιούντο και κατά τήν πτήσιν εις τόν άέρα.

Έν πάση περιπτώσει, άν ή συσκευή εκρατείτο κ' ένκινείτο εις τόν άέρα, τούτο ώφείλεν εις τας μεγάλας της εκίνας

θοστόλιον. Κήρον, Κόρη των Κυμάτων, Χορσάν Βροχήν — τα Μαύρα Μάτια (0) με τὸ Ἐίμα Ζανουθία — ἡ Ἀνοικτόκαρδος Ἀσοακίας (0) με Νηπιπόρακα, Αἰγυπτίαν Βασιλοπαίδα, Ὕψη Μαρτίον — ὁ Μάρκος Ἀδρήλιος (0) με Ἀυτοκράτορα τῶν Βαλκανίων, Μενεξεδένιο Μαουικαίμ, Ριγολέτιον — ἡ Μαραμίνη Γαρδένια (0) με Ἄστον τοῦ Ὀλέμπου, Τυδέα, Κοῦκκος τῆς Ἀνοξέως, Ἀσπρον Ποτικόν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: **Σεντευμένην Ἀλεξανδρινήν** (Ἰστοίλα ἢ περὶ τῆς ἐρωτικῆς, ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε συνδρομητρια) **Δούνα τῆς Σάδρης** (Ἰστοίλα πῶς ἐπῆγαν αἱ ἐξετάσεις; ἡ χ. Φαίδων σὲ ἀντασπάζεται) **Ζιλχὰ Χανούμ** (ἐλήφθη εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν φιλικὴν φροντίδα τὸ ξεσπάθωμα ἐσημειώθη κατὰ τὴν παραγγελίαν σου) **Προήν Ἀγγέλου** (χ' εἶδ' εἰς τὰς Ἀθήνας ἔχουμ κατ' αὐτὰς ἐπιδημίαν εὐτυχῶς μετ' ὀλίγων γίνονται αἱ ἐξετάσεις καὶ τὰ σχολεῖα κλείουσι) **Στρατηλάτην τῆς Ἀσίας** (ἔλαθον, εὐχαριστῶ) **Βασιλοιστὸν Βουλγαροπόνον** (δὴ εἰλήφθησαν, ἔχει καλῶς) **Ἡζὼ τῆς Αἰωνῆς** (λοιπὸν περιμένω) **Ι. Δ. Χρυσόπου** (χαίρω πολὺ ποὺ εἶσαι τώρα καλὰ, καὶ ἐλπίζω νὰ λάβω κ' ἐκτενέστερον γράμμα σου) **Χρυσόταρον Ἐλιδα** (ἔχει καλῶς· ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἔτο λόγος νὰ μὴ μοῦ γράψῃς) **Φιλί τῆς Μάννας** (ἐλήφθησαν δὴ: εἶχουμ νὰ γίνουσι ὅπως ἐπιθυμεῖς) **Κλαυθίσλων Ζωήν** (εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις; νὰ σοῦ ζήσῃ ἡ ἀνεφοῦλα καὶ χαριστιμοὺς εἰς τὴν παλαιάν μου φίλην Ἐλισάβετ) **Πατριόν Σπουργίτην** (καλῶς νὰ ἔλθῃς) **Ἀθανάσιον Διδιον** (ἔχει καλῶς) **Λουκίην Ἀράν** (τί λέγεις; παθεῖ ποτὲ ἡ ἔκδοσις τῆς Διαπλάσεως; καὶ χειμῶνα καὶ καλοκαίρι; κάποια ἀνωμαλία ποὺ παρατηρεῖται τώρα εἰς τὴν διέκπεράσιον, θὰ διορθωθῇ ἐντός ὀλίγου) **Ἄλε!** (τὸ συγχαρητήριον γράμμα σου μετ' τὸ ποιηματάκι με κατεράγευσαν) **Ἀναστέρονα** (τετράδια Ἰστοίλα) **Ζήση ἡ Πατρίς**, κτλ. κτλ.

Εἰς ὄσας ἐπιστολάς ἔλαβ' ἀπὸ τὴν 5 Ἰουλίον θάπαυγῆσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: 25 Ἀθῆνῶν καὶ Περραιῶς μέχρι τῆς 23 Ἰουλίον· ἐν τῶν Ἐπαρχικῶν μέχρι τῆς 4 Ἰουλίον· ἐν τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 20 Ἰουλίον.

Ἡ ὀχρεῖα τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των, αἱ διαγωνιζόμενοι ποιεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φωνήλους, ἐν ἑκαστῷ περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμῆται φρ. 1./

269. Λεξίγραφος.

Ναῦς συγχρούεται μετ' πλοῖον
Καὶ τὴν πρῶμην γάνει
Ἄλλ' ἡ σύγκρουσις ἀστέϊον | —
Μίαν πόλιν κάρνει.

Ἐστέλη ἐπὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Μαραθωνομάχου

270. Συλλαβόγραφος.

Φωνῆεν πρῶτα, σύμφωνον
Κ' ἕνα νησι' ἐπὶ τέλος,
Ἀρχαῖον κάρνον λυρικόν,
Πούχε γλοχὺ τὸ μέλος.

Ἐστέλη ἐπὶ τῆς Εἰκοστῆς Πέμπτῆς Μαεσίου.

271. Στοιχειόγραφος.

Τὰ νερά γοργὰ διασείζω
Μὲ κουπί, μ' ἀτμὸν ἡ πανί.
Ἄν μοῦ βγάλης ἕνα γράμμα,
Ἀκρωτήρι θὰ φαγῇ.

Ἐστέλη ἐπὶ τοῦ Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου

272. Τονόγραφος.

Μία νῆσος ποῦ τὴν ζεῦρεις,
Ἄν τὸν τόνον καταβάσῃ,
Γίνεται ἰκανὴ ἀμείσις
Νὰ σὲ δηλητηριάσῃ.

Ἐστέλη ἐπὶ τοῦ Ἀγαθῆ

273. Κεκρυμμένον καὶ ἀντετραμμένον Κυβόλεξον.

- 1.—Ὁδὸ γὰρ δυνατὸν ἐστὶ πολλὰ καὶ καλὰ λέγειν.
- 2.—Τὸ πρόβλημα ἐκεῖνο ἔδει λυθῆναι.
- 3.—Ἡ δορὰ τοῦ λέοντος ὄνον ὑποκρύπτει.
- 4.—Λευκὸν ἰστίον φέρ' ἡ ναῦς.

Ἐστέλη ἐπὶ τῆς Αἰγυπτίας Βασιλοπαίδος

274. Δεξικὸν Τριγώνον.

- * * * = Ἀρχαῖον γνομικόν.
- * * = Ἀρχαῖον γεωμικόν.
- * = Ἀπαρίμπατον.

[Καθε ἀστερίσκος ἀντιπροσωπεύει μίαν λέξιν. Καθέτως καὶ ὀριζοντίως ἀναγινώσκονται ταῦτα, ὡς εἰς ἑλὰ τὰ τρίγωνα.]

Ἐστέλη ἐπὶ τοῦ Πίσσης-Πατρίς

275. Ἐπιγραφή.

Α	Υ	Τ	Α	Ρ	Π	Ο	Α	Υ
Χ	Α	Ε	Ρ	Σ	Η	Ρ	Π	Χ
Γ	Ο	Α	Η	Τ	Ο	Ν	Σ	Π

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστέλη ἐπὶ τῆς Πασχοῦσης Ἑλλάδος

276. Δογματίζον.

Ποῖον ρῆμα ἀποτελεῖται μόνον ἀπὸ Ρ;

Ἐστέλη ἐπὶ τῆς Νάμφης

277. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης, καὶ οὕτω καθέξῃς ἀποτελοῦν νῆσον τοῦ Ἰονίου.

1, Βασιλεὺς γενάρχης. 2, Ἄγαθος βασιλεὺς τῶν Ἑθῶν. 3, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 4, Μέγας θαλασσοπόρος. 5, Χρονικὸν ἐπίρρημα

Ἐστέλη ἐπὶ τῆς Πίττας Κοικιῶν

278. Φωνηεντόλιπον.

ν - χ - ττ - κριτ.

Ἐστέλη ἐπὶ Μ. Παρασκευαῖδου

279. Μικτόν

τ - ε - ν - η - ν - ηω

(Ἐστέλη ἐπὶ τῆς Τρισεύγενης)

280. Γρίφος.

λου	λου	λου	ὄς	ὄς	1	1
λου	λου	λου	ὄς	ὄς	1	0
Ε	λου	λου	κώπη	ΑΓ	Ο	ἔως
λου	λου	λου	ὄς	ὄς	1	1
λου	λου	λου	ὄς	ὄς	1	1

Ἐστέλη ἐπὶ τῆς Θεουμαστῆς τοῦ Βερναρδάκη

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 22.
215. Ἐτεοκλής (ε, τέ, ὄ, κλείς).—216. Ἴρις (ι, ρίς).—217. Ἰωνάθαν—Νάθαν.—218. Τὸ ρολόγι.

219. ΑΝΟΙΕΙΣ 220. ΡΩΜΑΝΟΣ
ΕΜΠΟΡΟΣ Ω Α Ι Υ
ΑΧΕΛΩΟΣ ΜΑΡΟΚΟΝ
ΤΟΥΡΚΙΑ Α Ο Η Ε
ΤΡΙΑΙΝΑ ΝΙΚΗΤΑΣ
ΟΚΝΗΡΙΑ Ο Ο Α Ι
ΗΡΑΚΛΗΣ ΣΥΝΕΣΙΣ

221. Ἡρεμος, ἡμερος, ἔρημος.—222, ΛΑΜΙΑ (χόλος-Λόχος, λάβα-Ἄλβα, λιμὸς-Μόλις, οἶς-Ἰός, Μάνη-Ἀμῆν).—223. Ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ καὶ ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος.—224. Ὁ σελὴν καὶ τὸ ἦπαρ ἐντόσθια εἶσιν. (ὡς πλὴν κετο ὑπ' ἄρ ἐντός θῆ - α εἰς σύν).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Εὐχόμεθα τῷ Ἀρχιεπισκόπῳ Γερμανῶ κατεῦθδον καὶ εἰς τὸ ἐπανιδεῖν μετ' Ἀποικτοκαρδικῆς ἐπανόδου.—Οἱ ἐν Φαγιούμ ἀντιπρόσωποι τοῦ Συλλόγου «**Αναγέννησις**» **Φιλί τῆς Μάννας, Φριτὸν Ναυάγιον**. (Θ, 223)

Στὸν ἀγαπητὸν μας πρόεδρον **Πέτρον Κ. Καραγεωργίην (Ἀρχιεπισκοπον Γερμανόν, ἀναγοροῦνα χάριν ἀναφυχῆς εἰς τὴν Νῆσον τῆς Παναγίας (Τήνον) πάντες δλοφύχως εὐχόμεθα καλὸν κατεῦθδον.**—Τὸ Αἰοικητικὸν Συμβόδιον καὶ τὰ μέλη Συλλόγου «**Αναγέννησις**» πρῶην «**Στίτις**». (Θ, 237)

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Βιβλία τεχνικά, μορφωτικά καὶ ἡθικά ἐκδόθῆνα ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων.

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰκόνες) φρ. 6. Ὀλίγα ἀντίτυπα ἐπὶ χάριτος πρώτης ποιότητος φρ. 7.

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορῆς, φρ. 0,60.

Δεκάτομα Μικρῶν Μυστικῶν.
Ἐκαστον τετράδιον φρ. 0,15
Δέση 7 τετραδίων φρ. 1,—
Δέση 15 τετραδίων φρ. 2,—
Δέση 25 τετραδίων φρ. 3,—

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου, (20 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Ἐδσεβίου φρ. 1,50.

Ἡ Μαροουσία, (21 εἰκόν.) φρ. 3,50.

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων (ποιήματα) φρ. 1,50.

Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Παιδικὸι Αἰόλογοι (Κουρτίδου) Σειρὰ Α' φρ. 1,20. Σειρὰ Β' φρ. 1,20.

Παιδικὸν Θέατρον (Ξενοπούλου) φρ. 2.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδια) ἑκαστον φρ. 0,50. Χρυσόδετα τὰ 3 ὁμοῦ, φρ. 2,50.

Πρῶς ὁ Νικίον (21 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Ὁ Πωρεσιπώλης (24 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Υπέρ Πατρίδος (35 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Ὁ Φῶτης. Ἐμμετρον Διήγημα ὑπὸ Χρ. Σαρμαρτίδου, φρ. 0,60.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
[Φαίδωνος]
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΣΕΙΡΑ Α'
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΣΕΙΡΑ Β'
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΣΕΙΡΑ Γ'
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ

Ἐκαστον δε 3.
Καὶ τὰ τίσεσρα μαζί, δε. 10.